

אשת אדמה

כשאני מנסה לראות את אנט, מעבר לימים האחרונים- בהם הייתה קשה לנו, אבל בעיקר קשה לעצמה- אני מזהה בה, מעל לכל הכישרונות שבהם נתברכה, שני יסודות מרכזיים, כביכול סותרים, שאיכשהו מצאו איזון נכון באישיותה- מכונות ואדמה.

כאשר הגעתי לכפר הנשיא, לפני הרבה קילוגרמים ושנים, פגשתי לראשונה בחיי באישה שדברה יותר טוב עם מכונות תפירה מאשר עם בני אדם. ולא רק עם מכונות אלא גם עם חפצים מסוגים שונים, שהיו מוצאים את דרכם אליה כשהם שבורים, עייפים ורצוצים, ואנט הייתה יושבת שעות על גבי שעות בסבלנות אין קץ, מדובבת אותם, שרה להם, ואיכשהו בדרך קסם הם שבו ונולדו לחיים חדשים מבין אצבעותיה העקשניות והסבלניות, וחזרו למצב עבודה ותפקודו עוד הרבה שנים. אנט הייתה סוג של אדם שפעם כינו "פיקסר", מתקן.

אבל אנט הייתה גם אשת אדמה. זאת הייתה אנט של הבית הישן. כל מי שהיה בא ועובר מכיוון הבריכה, היה יכול להבחין במבט יותר מדוקדק שאחד השיחים שנראה כמו אישה יושבת על האדמה, הוא באמת אישה שיושבת על האדמה. היא הייתה יושבת ושותלת ומעשבת ומלטפת את האדמה באהבה רבה ובהזדהות גדולה. בשבילי, בשעות האלה, היא והאדמה הפכו לישות אחת. בשבילי, בעולם הזה שלנו, שהולך ומתרחק מן האדמה, אנט הייתה, אולי, עובד האדמה האחרון. אצלה הבנתי באמת שכל עבודה היא עבודה זרה חוץ מעבודת אדמה.

בשנים האחרונות, התנתקה אנט מן האדמה. לא שהיא רצתה בכך, אבל האירועים שאינם מתחשבים באף אחד גרמו לכך. המעבר לבית החדש, ואחר כך לבית יונתן הרחיק אותה מן האדמה והיא הלכה והתרחקה גם מאיתנו. אפשר לומר שמאז בעצם אנט הלכה ונפרדה מאיתנו לאט, לאט, עד שלבסוף הלכה מאיתנו בבת אחת, כמו שצריך ללכת, בלי למשוך את הסוף עד אינסוף ולהוציא את הנשמה לכולם.

עכשיו, אנט, כשאנחנו מחזירים אותך לאדמה שכה אהבת, אנחנו פורעים לך חוב ישן. אנחנו משיבים אותך לאדמה שנלקחה ממך, שנלקחת ממנה. עכשיו תוכלי באמת לשוב ולמצוא מנוחה נכונה בין הרגבים של אדמת כפר הנשיא. עכשיו תוכלי להמשיך לתקן עד אין קץ חפצים אבודים, וללטף את האדמה שלעד לא תיפרדי ממנה עוד. היי שלום אשת מכונות ואדמה. נוחי בשלום על אדמתך.

דודו פלמה

